

WILLIAM WHITECLOUD

Magisch door het leven

**MIJN SUPEROPLOSSING VOOR LOOPBAAN-,
RELATIE- EN GELDPROBLEMEN**

LezersPoort Uitgevers / Haarlem

INHOUD

Voorwoord 7

- 1 De magische golfles 11
  - 2 De truc 32
  - 3 In de leeuwenkuil 48
  - 4 Het ontdekken van het hart 65
  - 5 Actie ondernemen zonder iets te doen 86
  - 6 In een andere wereld 106
  - 7 Daar komt de draak 132
  - 8 Geen vertrouwen meer 151
  - 9 Vrijheid 160
  - 10 De weg van de magiër 184
- De zeven geheimen van de magie 200
Over de schrijver 202
Wat anderen over dit boek zeggen 204

VOORWOORD

Mijn naam is Mark Vale en het enige wat ik met stelligheid over mijn leven kan zeggen, is dat het nooit saai was.

In Afrika, waar ik opgroeide, had elke jongen een molslang als huisdier. Molslangen zijn vrij onschuldige dieren die, net als de kleine zoogdieren waarnaar ze genoemd zijn, onder de grond op insecten en wormen jagen. Behalve dat ze blind zijn, hebben ze als uniek kenmerk dat je hun kop nauwelijks kunt onderscheiden van hun staart. Je moet echt heel goed kijken als je wilt weten wat wat is.

Al mijn vrienden hadden een molslang. Ze waren heel makkelijk te vinden. Je hoefde maar een rottend stuk hout om te draaien of een braakliggend stukje moestuin om te spitten en dan zag je bijna altijd wel zo'n tweekoppig, op een reuzenregenworm lijkend schepsel zelig liggen kronkelen. Toch kon ik, hoe ijverig ik ook zocht, nooit mijn eigen molslang vinden. Ik was in een omtrek van honderd kilometer de enige jongen van zeven die geen molslang had.

Op een dag had ik meer geluk. Ik was achter ons huis een bal aan het zoeken die in een maisveldje was gestuiterd, toen mijn oog viel op iets dat om een maisstengel heen gekronkeld lag. Een molslang! Ik vergat de bal en terwijl mijn jonge hart van vreugde haast oversloeg, knielde ik op de grond en strekte mijn hand uit, zodat de slang op mijn arm kon klimmen. Van dichtbij zag ik dat er iets raars was aan deze molslang. Hij lag in open terrein en daar kwam bij dat hij groter was en dat zijn vel minder ondoorzichtig was dan bij de andere molslangen waarmee ik had gespeeld. Maar zijn kop zag eruit als zijn staart en hij had dezelfde donkere kleur. Ik nam aan dat hij gewoon een wat groot uitgevallen molslang was.

Deze knaap was niet zo aardig als de molslangen waar ik aan gewend was. Hij draaide van mijn hand weg en begon over een groot maisblad naar een andere stengel te glijden. Ik wilde hem niet zomaar laten ontsnappen. Ik pakte hem zachtjes in het midden vast en tilde hem van het blad af. Voor ik het wist, had de slang zich omgedraaid en me in mijn duim gebeten. Het deed haast geen pijn, maar ik schrok zo, dat ik mijn arm omhoog zwaaide en het dier hoog door de lucht in de tuin van de burens terecht deed komen.

Omdat molslangen niet giftig zijn, was ik alleen maar teleurgesteld dat ik mijn kostbare vondst al weer zo snel kwijt was. Maar als je pas zeven bent, blijf je niet zo lang teleurgesteld en al spoedig liep ik weer vrolijk tegen mijn bal aan te trappen. Pas later die ochtend begon mijn duim te kloppen. Tegen lunchtijd had ik enorm veel pijn. Toen ik mijn vader vertelde wat er was gebeurd, werd zijn gezicht zo wit als een doek. Hij keek heel ernstig naar mijn moeder, die ook bleek was geworden, en fluisterde nauwelijks hoorbaar: 'Gibbonse graafadder!'

Ik had gehoord over twee mensen die door deze meestal ondergronds levende adder waren gebeten. Allebei volwassen mensen. Een was overleden. Ik weet niet precies hoe het gif van zo'n adder het menselijk lichaam te grazen neemt, maar ik kan over de uitwerking ervan uit de eerste hand verslag doen.

Het afschuwelijke van door zo'n adder gebeten worden, is dat er geen tegengif bestaat. Je moet je er op een of andere manier zelf maar doorheen slaan. Ze zeggen dat als je sterft aan de beet, het niet het gif is dat je de das omdoet, maar de schok die je krijgt door de pijn. De volgende achtenveertig uur voelde mijn duim aan alsof hij elke drie seconden door een zware moker werd getroffen. Ik bleef zes uur lang constant gillen, waarna de pijn zo hevig werd, dat ik deze wereld, waar pijn slechts een facet van het leven was, verliet en wegzweefde naar een andere wereld, waar alleen pijn bestond.

Mijn ouders zeggen dat ik zesendertig uur buiten bewustzijn was, maar ik kan je vertellen dat ik me elk moment van die hel op aarde duidelijk herinner. Ik stond in brand, wakker gehouden door duivels die me overal met gloeiende poken brandmerkten. En mijn duim,

steeds maar weer die duim, klopte constant alsof hij een pijnmagneet was die elke denkbare foltering vanuit elke hoek van het universum naar zich toe trok.

Kennelijk heb ik het overleefd – anders zou je dit niet lezen – maar sommige mensen zeggen dat ervaringen uit je jeugd een sjabloon vormen waar al je latere ervaringen uit voortkomen. Wat mij betreft ben ik het daar wel mee eens. Mijn hele leven pak ik steeds dingen op in de veronderstelling dat ze een bepaald ding zijn, om er vervolgens met een schok achter te komen dat ze heel iets anders blijken te zijn. En dat was het geval in het verhaal dat ik je zo ga vertellen, waarin ik, vele jaren later in een ander deel van de wereld, in alle onschuld een golfclub oppakte, nog onkundig van het feit dat dit mijn leven voorgoed zou veranderen.

1 DE MAGISCHE GOLFLES

Bijna twintig jaar lang was golf mijn steen des aanstoets geweest, mijn meest vertrouwde bron van frustratie en machteloosheid. Het voelde als iets persoonlijks, alsof het golfspel het op mij had gemunt en, hoe hard ik ook mijn best deed, niet toeliet dat ik er iets in bereikte.

Ik was op weg naar de golfbaan voor een les met een professionele speler die Steve Addington heette en ik voelde hoe mijn rancune tegen het spel alweer de kop begon op te steken. Het hielp allemaal niet dat ik op een smoorhete namiddag zonder airco vastzat in een file die twintig meter per kwartier opschoof. Waarom doe ik dit in godsnaam? vroeg ik me af. Ik dacht dat ik mezelf een jaar geleden beloofd had om nooit meer een golfclub op te pakken. Hoe vaak moest ik mezelf nog pijn doen?

Maar ik moest erheen. Deze golfles zou mijn redding moeten worden en, hoe sceptisch ik normaal gesproken ook kan zijn, mijn situatie was zo wanhopig dat ik elke strohalm moest aangrijpen. Ieder wiel van mijn bestaan was begonnen te trillen en te schudden en dreigde van zijn as te lopen. In mijn hart wist ik dat het niet lang zou duren, voordat alles waar ik voor had geleefd uit mijn handen gegrist zou worden en voorgoed verloren zou zijn.

Enkele jaren geleden hadden mijn vrouw Kirsten en ik besloten uit de stad weg te gaan en te verhuizen naar een idyllische kustplaats in het noorden, op een afstand van tien uur rijden. Omdat mijn werk als verkoper van onafhankelijke analyses van financiële trends mondiaal gericht was en bijna uitsluitend telefonisch gebeurde, redeneerden we dat we op elke gewenste plek van de wereld konden gaan wonen. Kirsten had ervoor gekozen om van haar aspiratie om inte-

rieurontwerper te worden, af te zien en zich te concentreren op het voltijds bemoederen van onze twee jonge kinderen. Bovendien konden we met het vermogen dat we overhielden aan de verkoop van ons miezerige huisje in de stad, in het buitengebied iets veel groters kopen met dezelfde hypotheeklasten als we in de stad hadden. We zagen onszelf al een vredig leven leiden, ver van het manische tempo van de stad, heerlijk wonend in een enorm landhuis, te midden van oneindige landelijke rust. Er zouden kippen zijn op het erf, zeiden we tegen elkaar, fruitbomen vol exotische heerlijkheden, en er zouden paarden zijn die als de zon onderging naar ons toekwamen om haver uit onze hand te peuzelen. Er zouden dagen aan het strand zijn; kleine klassen met persoonlijke aandacht voor onze kinderen, wanneer ze oud genoeg zouden zijn voor school; een apart huisje als gastenverblijf voor onze beste vrienden en een ontspannen, vriendelijke, rijke natuur waar we ons steeds meer verbonden mee zouden gaan voelen. En natuurlijk: wat een cadeau zou het zijn voor onze kinderen om op te groeien in een veilige, wonderbaarlijke wereld!

Het was niet moeilijk om onszelf te overtuigen en tot verrassing en ontsteltenis van onze vrienden en familie, verkochten we ons huis in de stad en verhuisden naar buiten, waar we inderdaad dat landhuis ofwel boerderij kochten midden in een groot gebied met dammen en rivieren en boomgaarden en Engels aandoende knusse bloementuinen. Maar op een of andere manier ging de droom niet in vervulling. We hadden alle ingrediënten, maar de cake wilde niet rijzen – het leven dat we ons hadden voorgesteld, werd nooit werkelijkheid.

Het buitenleven, zo ontdekten we tot onze afschuw, was geen uitzicht of beeld; het was hard werken. Onkruid moest worden bijgehouden, bomen hadden behoefte aan water, dieren moesten worden gevoed, tuinen hadden aandacht nodig, fruit moest worden geplukt, wegen hersteld, leidingen gerepareerd, pompen onderhouden, gras gemaaid. We zaten vast in een zwaardere tredmolen dan die waaraan we net waren ontsnapt. Alles wat we deden was een race tegen de klok. Als de dieren niet gevoederd werden, legden ze het loodje; als

planten geen water kregen, gingen ze dood; als de begroeiing niet werd teruggesnoeid, raakte alles overwoekerd; als iets dat haperde niet in een vroeg stadium werd gerepareerd, kwam daar uiteindelijk onnoemelijk veel ellende van.

We waren vanaf het krieken van de dageraad tot middernacht onafgebroken in touw en tussendoor probeerden we een zaak te runnen, voor onze kinderen te zorgen en ook nog iets van een intieme relatie te hebben. Zelfs de genoegens van het leven werden tot taken die moesten worden uitgevoerd. We moesten onszelf naar het strand of naar een romantisch uitje toeslepen. Waar Kirsten en ik eens het toonbeeld vormden van een gelukkig huwelijk, ging onze relatie eerst steeds verder achteruit, tot we niet meer waren dan bondgenoten in een gedoemde strijd en ten slotte kwam het zelfs zover dat de een de ander voor de vijand hield.

De oplossing voor onze noodlottige verhuizing leek eenvoudig, maar teruggaan naar de stad zou niet zo makkelijk zijn geweest als het klonk. Ons probleem was dat in de jaren dat wij buiten hadden gewoond, de huizenprijzen in de stad nagenoeg verdubbeld waren, terwijl waar wij woonden, de prijzen onder druk stonden. Wij konden het ons niet veroorloven om terug te verhuizen naar de stad – niet zonder wat voor ons een fortuin was, te verspelen. Zoals ik het zag, was de enige oplossing dat ik meer ging verdienen. Als ik meer geld binnenbracht, konden we andere mensen betalen om de klusjes te doen die ons afhielden van het chique buitenleven dat we aanvankelijk voor ogen hadden gehad.

Aan deze oplossing stonden twee bezwaren in de weg. Het eerste was dat ik om meer geld te verdienen meer tijd aan mijn onderneming moest besteden, wat betekende dat Kirsten op haar eentje de ongewilde berg werkzaamheden moest zien te klaren. Hoe harder ik werkte, hoe meer zij mij zag als de werkelijke vijand – en het maakte niet uit dat ik voor ons beider welzijn ploeterde.

Wat het allemaal nog erger maakte, was dat de goudmijn die ik de afgelopen zeven jaar op mijn gemak had afgegraven, uitgeput aan het raken was. Niet alleen hadden, als het ging om de meest betrouwbare informatie, internet en allerlei online zoek- en informatiedien-

sten de afhankelijkheid van mijn klanten van mij ondermijnd, maar ook betekende de mondiale financiële stagnatie dat de budgetten van organisaties voor externe analyse, tot het uiterste waren afgeknepen. Het kostte me nu drie keer zoveel geld als vroeger, en ook zoveel meer tijd, om in de huidige omstandigheden nog iets te kunnen verdienen.

Ik zat in een verschrikkelijk dilemma. Ik moest harder werken aan de telefoon om dit te kunnen overleven en ik zou ook weer op pad moeten om de relaties die ik had, te verstevigen en nieuwe bronnen aan te boren. Dit was het enige wat ik kon bedenken. Tegelijk wist ik dat als ik die weg insloeg, er niets zou zijn om naar terug te keren. Mijn wereld zou instorten, als ik deze stap nam en hij zou instorten als ik het niet deed.

Ik voelde me absoluut wanhopig. Ik kon me geen leven zonder geld voorstellen. Ik kon me geen leven voorstellen zonder mijn gezin. Het leek gewoon onontkoombaar dat een lot dat erger was dan de dood, mij langzaam inhaalde. 's Avonds bij zonsondergang keek ik toe hoe mijn zoontje en mijn dochtertje naar het hek van de burenerenden en hun paarden suikerklontjes gaven. Hoe lief klonk hun lach, hoe compleet was hun geluk, hoe vanzelfsprekend was het voor hen dat het leven louter vol was van wonderbaarlijke mogelijkheden. Ze konden niet vermoeden dat onze beroerde situatie dat heerlijke leventje steeds meer bedreigde. En tragischer nog was het feit dat de enige uitweg die ik kon verzinnen, de zaak nog een stuk erger zou maken.

Nu was ik hier, terug in de stad die ik de rug had toegekeerd, bezig om met mijn pet in de hand langs de deuren te gaan, terwijl ik uit alle macht probeerde te verhinderen dat de bron van mijn levensonderhoud helemaal opdroogde. Ik logeerde bij mijn oude vriend Cliff Bannister, de man die me ooit had overgehaald om de valutamarkt te verlaten en de informatie te gaan verkopen waarvan handelaren op de financiële markt afhankelijk waren, een stap die ik tot voor kort nooit had betreurd. Een van de eerste mensen die me in Cliffs stijlvolle huis in de binnenstad kwam opzoeken was een oude vriendin en collega uit mijn tijd in de geldmarkt, Kaye Lerner, die nu opge-

klommen was tot de positie van codirecteur bij een van de meest vooraanstaande investeringsbanken in de stad. Sinds Kirsten en ik de stad uit gegaan waren, was Kaye degene geweest die ons het vaakst had opgezocht en die ons beter dan wie ook in onze laatste incarnatie kende. Ik hoefde haar maar een paar minidetails te geven van onze huidige benarde situatie, of ze drong er al op aan dat ik een les zou nemen bij Steve Addington, nu ik toch in de stad was. 'Ik weet wat een hekel jij hebt aan golf, Mark,' gaf ze toe. 'Maar dit gaat niet om golfen; deze man gaat jou iets leren dat je leven volslagen zal veranderen. Het is een techniek, waarmee je bij alles wat je onderneemt, succes hebt.'

Toen ik van Kaye meer details verlangde, gaf ze geen krimp. 'Ik kan het niet goed uitleggen, Mark. Het is iets wat je moet ervaren. Je gelooft het niet als je het niet zelf geprobeerd hebt.'

Ik betwijfel of ik alleen op Kaye's vage aanbeveling Steve zou zijn gaan opzoeken, maar iedereen met wie ik sprak, leek een les bij Steve gehad te hebben en erover door te draven alsof het om een mystieke ervaring ging. Zelfs mijn niet-golfspelende vrienden gingen naar hem toe vanwege de inspiratie van de ervaring alleen al. Ten slotte was het mijn eigen wanhoop die me overhaalde. Als hij maar half zo goed was als iedereen beloofde, dan moest ik naar hem toe. Ik wist dat het niet om golf ging; maar toch maakte het feit dat er golf aan te pas kwam, me chagrijnig.

Tegen de tijd dat ik bij het oefenterrein kwam, was ik in alle staten. Dankzij het verkeer in de spits, was ik te laat, gestrest en had ik het veel te warm. Het vooruitzicht om de rest van de dag zonder veel succes tegen golfballetjes te meppen, maakte mijn stemming er niet beter op. Ik voelde me prikkelbaar. Die Steve zou weinig ruimte van me krijgen. Bij het eerste teken dat dit gewoon weer zoiets was als het afgezaagde 'als je zo slaat tot je honderd bent, kom je er wel', was ik weg. Ik kwam hier voor maar één ding: het spectaculaire resultaat dat mij was beloofd.

Het pleitte voor Steve dat hij een vrij laconieke jonge knul was met een glimlach die aangaf: 'Hé, dit is geen zaak van leven of dood. We gaan gewoon een beetje lol maken.' Veel van de golfpro's bij wie ik